

Den avskyelige snømannen i Surnadal. · Styrkar Brørs.

Et fjell i Canada

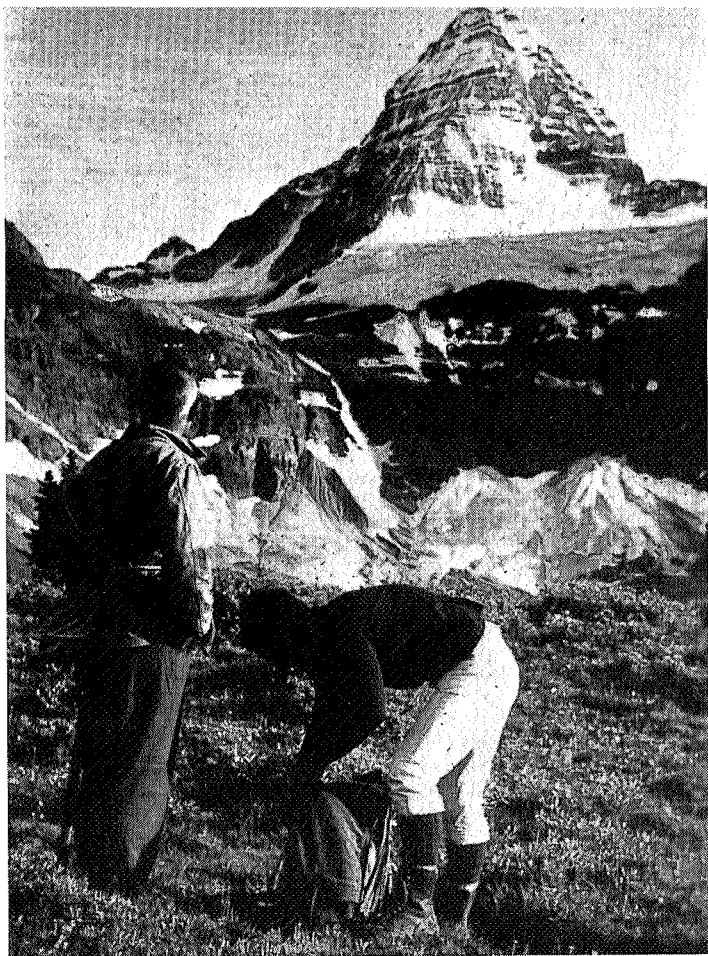
NILS ENGELSTAD

Walter slukket lommelykten. Morgen hadde tatt over for natt, og dagslys trengte gjennom tåken. Vi kunne se nok til å ta oss videre uten kunstig lyskilde. Med kramponger og isøks gikk det snøgg opp en bratt isrenne, og snart var vi der hvor vi trodde klatringen begynte. Men ikke en ting kunne vi se, tåken syntes ugjennomtrengelig. Klokken var bare syv, så vi bestemte at vi hadde råd til en times venting, og rygg mot rygg slo vi oss ned i den sure morgenen. Jeg funderte over situasjonen.

P.g.a. sin isolasjon er ikke Mt. Assiniboine i Canada særlig kjent, ikke desto mindre bærer den kjælenavnet «Matterhornet i Rocky Mountains». Østerrikeren Walter Horak, bergenseren Svein Espevik og yankeen Ed Nesse, alle studievenner fra Washington State, hadde plukket meg opp et par dager i forveien idet jeg kom vispende ut med helikopter fra breen jeg hadde hatt sommerjobb på, 3-400 km unna.

I en turistby ved navn Banff hadde jeg måttet kjøpe nye klatrestøvler, og med optimisme og mot i brystet langet vi ut fra det sted hvor bilen muligens kunne ha fortsatt med ett hjul av gangen, men fire samtidig — umulig.

Overskuddet jeg hadde, kom godt med, støvlene begynte nemlig å gnage. Enhver leser av denne publikasjon har selvsagt kjennskap til det familiære gnagsår. De djevler som nå godgjorde seg på mine tær og hælers bekostning, og lot spyd, horn og hestesko gå berserk levner normale gå-sår fullstendig ubetydelige. Barbent ble den eneste løsningen, sekken var for full til frivillig å ta med ekstra fottøy.

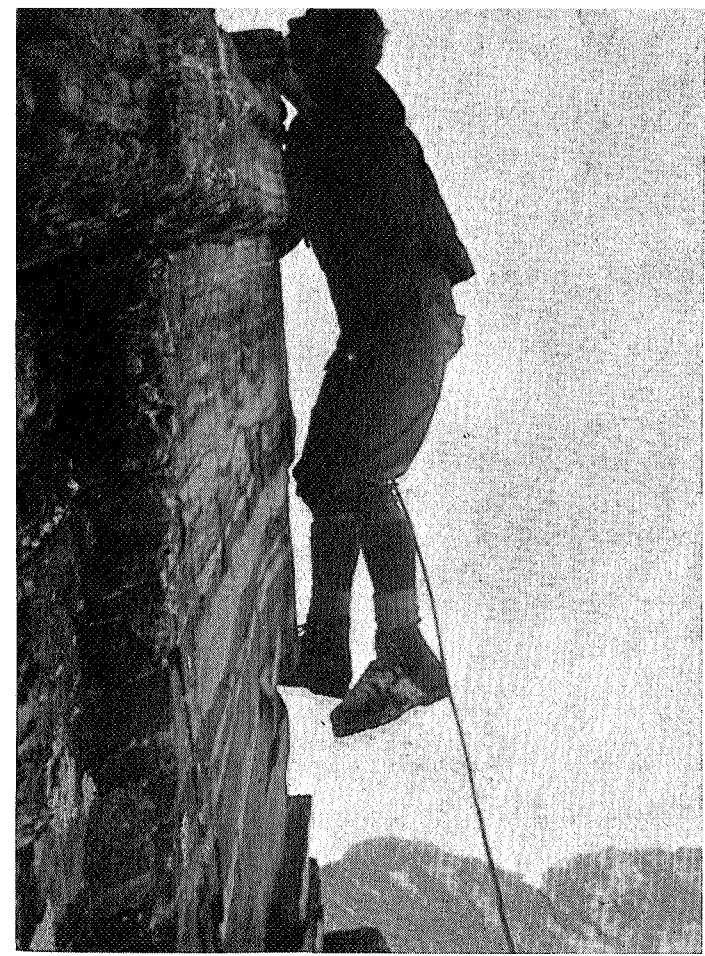

Vi nådde et av hjørnene.....

N. Engelstad

I mørke og uten sti nådde vi omsider og ca. 2 mil senere frem til nordmannen Erling Strøms hyttekompleks under selve fjellet. Turen inn tok ikke helt knekken på fotsålene mine, og de neste par dagene måtte jeg bruke støvlene enten jeg ville eller ikke. Men jeg er ikke flau over å innrømme at det til tider gikk på tårene løs på turen tilbake til bilen, iført Adams fottøy igjen. Den siste milen på grusvei satte spisser på tilværelsen som jeg utmerket godt kunne ha klart meg uten.

Første morgen ved vannet under Assiniboines pyramide bød på smukt vær, og uten riktig å vite veien, la vi fire avsted. Vi nådde etter noen timer et av hjørnene på pyramiden, så opp, svelget en

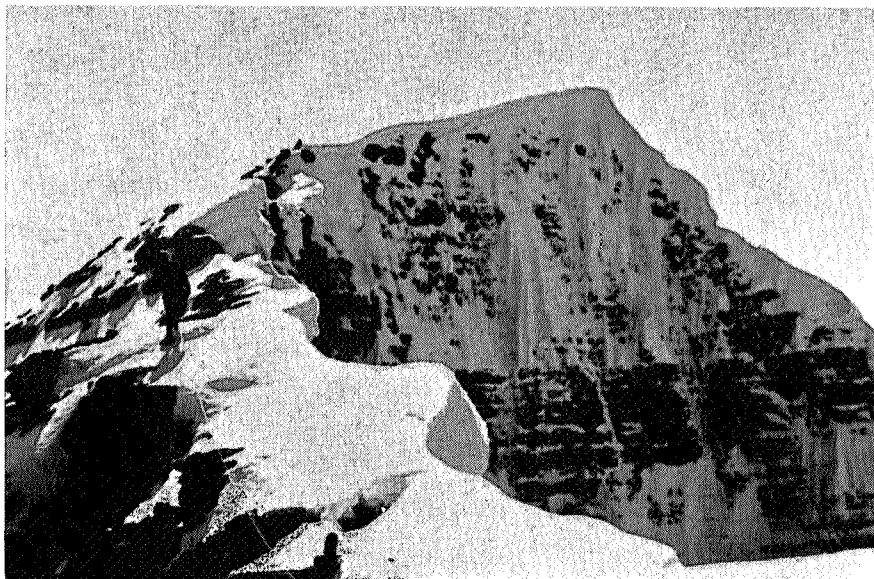
Så opp, svelget en klump

N. Engelstad.

klump i halsen og bestemte oss for å utforske sprekkpartiet på en nærliggende hengebre i stedet!

Om kvelden kom Strøms datter ridende inn til hyttene. Hun er ikke bare guide for hestekaravanene som går inn dit om sommeren, men også usedvanlig vakker og gift. Hun pekte ut den eneste brukbare ruten til topps, så det var i seneste laget på året (11. september), men at to mann kanskje kunne klare det på en dag.

Svein og Ed hadde aldri klatret og sa seg ivrig villig til å fiske i stedet etter disse nyhetene. Klokken fem ristet så Walter liv i meg, og klokken åtte lå tåken like innhyllende som før. Vi hadde ikke mange dager til rådighet, så det måtte bli idag eller aldri. Dessuten

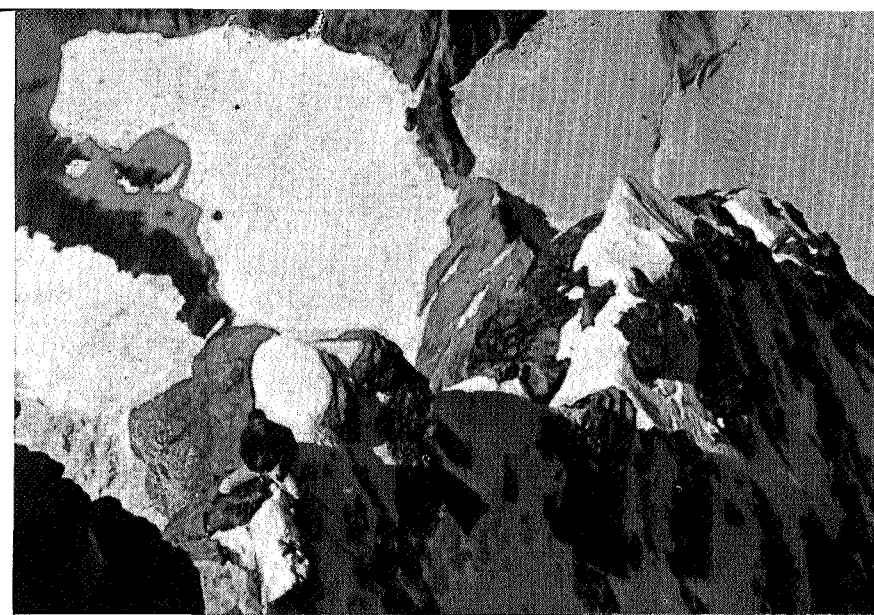
Fonner hang på fjellets skyggeside

N. Engelstad.

hadde vi tilbakelagt to timers hard gange allerede. Avgjørelsen ble opp og avsted. Noe usikre på utfallet, men opp gjennom tåken bar det, bratt, men ikke tau-bratt. Det gikk smått, for vi reiste små varder hver 50-60 meter.

Etter en time eller to hørte jeg ukvemsgrynt fra Walter, han begynte å se håpløst i dette og fant tåken plagsom. Jeg kunne ikke akkurat si meg uenig, men rådslagning førte til en 1/2 times forsøk til. Halvtimen gikk, og vi hadde akkurat begynt å se etter den nærmeste varden under oss, da en liten blålig lysning kom til syne over hodene våre. I vill jubel stod vi etter et kvarters svetting i strålende solskinn, med ethvert fnugg av skyer under oss. De utgjorde et tett, bølgende teppe som kun to tinder stakk opp fra, vår og dens lavere nabo.

Fjellet består av løse sedimentære bergarter, men her og der går vannrette lag av skifter som former nesten loddrette klipper. Vi befant oss nå under den første av dem, og tauet kom i bruk. Klatringen var bare en taulengde eller to og bød på bra tak, Walter satt overskrevet på eggen og sikret. Vanskeligheter møtte oss da vi snart kom opp i uventet snø og is. For første gang hadde jeg godord å tilegne støvlene mine. Uten de nye harde sålene ville vi antagelig ikke ha kommet videre. Et par isflater gav oss endel spenning, isen

Walter satt overskrevet på eggen

N. Engelstad.

var hard og isøksene fraværende — vi hadde ventet mer klatring og mindre is, og lagt igjen øksene der nede.

Plutselig skjedde det. Denne setningen hører visst med i enhver klatrebeskrivelse for at den ikke skal gi et fot-turs-inntrykk. Men den gang ei. Intet skjedde, hvis man kan kalle en nydelsesoppstigning i drømmevær og med forfriskende is- og bergkloring ingenting.

Vi stod på toppeggen like før klokken sa: returner! Traversen over til høyeste punkt gav masse albuerom, mens fotbladene måtte bestå reneste alkoholprøven. Fonner hang over fjellets skyggeside, på nippet til å rase utover en imponerende avgrunn påklistret en hvit drakt som ga klar beskjed om hvilken årstid som stod for døren.

«Bergheil!». Walter rakte frem neven; den absolutte topp, 3620 meter over havet, befant seg under fotsålene våre. Jeg følte meg sjeleglad, dette var et førsteklasses bevis på at optimisme og «la oss ta sjansen» (når veloverveid) gir fortjeneste for innsatsen.

Nedturen, inkludert større forsiktighet over isområdene og et par rapeller, tok like lang tid som opp, og uten lommelykt ville det blitt ute-natt. Men i 22-tiden nådde duften av stekt ørret neseborene våre, de to andre karene hadde også hatt en vellykket dag.

Fjellet var vårt, fisken gled ned med en sardinsk hastighet, et ørlite F.N. nød livet og fjellets frihet.